

Arrest

nr. 73 649 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. BRION verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 mei 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 29 september 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest 57 948 van 16 maart 2011 de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten T. S.
geboren te M, op (in) 15.05.1983
en van nationaliteit te zijn: Kosovo*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring daar het *in casu* een bijlage 13quinquies betreft die werd betekend met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit dit artikel, waardoor na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een nieuw bevel aan betrokkene ter kennis moet worden gebracht. Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot nietigverklaring.

2.2. Artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken."

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord "kan" dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid,

1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker het *“ontbreken van handtekening en stempel-niet uitgaande van bevoegde autoriteit - machtsoverschrijding”* aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat het document toegezonden door verwerende partij - hetzij de bijlage quinquies niet ondertekend is en niet voorzien werd van een stempel.

Overwegende dat de bestreden beslissing genomen zou zijn door P. V.B. met daarboven een onleesbare "krul", die duidelijk niet eigenhandig gezet is.

Dat de betekeningsacte eveneens slechts een "krul" heeft uitgaande van een administratief assistent.

Dat deze zelfs niet de nodige autoriteit heeft tot het nemen van de beslissing.

Dat verzoeker dan ook, zeker in afwezigheid van een stempel, niet kan nagaan of de bestreden beslissing effectief door een bevoegde autoriteit genomen werd.”

3.2 Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat er twijfels rijzen over de vraag of de bestreden beslissing wel degelijk door attaché P,V.B. werd genomen. Verzoeker betoogt dat dezelfde 'krul' voorkomt op de begeleidende brief van de aangetekende zending, uitgaande van een administratief assistent en lijkt daarmee te insinueren dat de bestreden beslissing niet is genomen door attaché P, V.B. doch door de administratief assistent B, V.D.N. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing en de begeleidende brief van de aangetekende zending niet één geheel uitmaken. De begeleidende brief werd inderdaad opgesteld door een administratief assistent B,V.D.N. Het opstellen van een begeleidend schrijven bij een aangetekende verzending van de bestreden beslissing is een loutere administratieve afhandeling die geenszins aantoonst dat ook de bestreden beslissing zelf door de administratief assistent B, V.D.N. zou zijn genomen. De bestreden beslissing vermeldt onderaan duidelijk *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, P,V.B. (...) Attaché”*.

In de mate verzoeker betwist dat dhr. P, V.B. attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing kan verwezen worden naar het antwoord in de nota met opmerkingen van verweerder. Verweerder voegt in bijlage van de nota een attest waarin door Wnd. Adviseur K, D.V. uitdrukkelijk wordt bevestigd dat dhr. P, V.B. tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en als attaché, ingevolge artikel 6, § 1 en 13, § 1 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen.

De bestreden beslissing vermeldt de naam en de functie van de persoon die de beslissing als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft genomen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat door het ontbreken van een stempel en door de *“onleesbare krul”* als handtekening, niet duidelijk is door wie de beslissing werd genomen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de *“onleesbare krul”* duidelijk niet *“eigenhandig”* is gezet.

Er dient te worden gewezen dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Hieruit volgt dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze. Hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist door verweerder in de nota met opmerkingen dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). In de nota geeft verweerder aan dat het wel degelijk een "originele" handtekening betreft, die via moderne technische middelen op papier werden aangebracht. Verweerder voert aan dat het door hen gebruikte systeem, voldoet aan de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening, gezien de handtekening op unieke wijze verbonden is met de ondertekenaar en de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van de betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch, samen in het kadertje met de handtekening. De ondertekenaar is identificeerbaar en hij heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening, gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar. Elke wijziging van de gegevens achteraf kan worden opgespoord. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing worden geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een "*digital image*" van de handtekening is (cf. S. Van Den Eynde, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. Steyaert, U. Maris en E. Goubin (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de "*digital image*" van de handtekening die betekend werd aan verzoeker en die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

Er dient overigens te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister genomen beslissing dat het "*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*" en "*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*" (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655).

De stelling van verweerder dat, gelet op de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het systeem van de Dienst Vreemdelingenzaken, de ingescande handtekening van attaché P,V.B. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché P,V.B. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen, wordt door verzoeker niet weerlegd. Hij beperkt zich tot de bewering dat de "*onleesbare krul*" niet "*eigenhandig*" is gezet en insinueert dat ze kan aangebracht zijn door de administratief assistent die, volgens hem, een gelijkaardige "*krul*" heeft aangebracht op het begeleidend schrijven van de aangetekende zending. Zoals hoger reeds uiteengezet, is het feit dat de begeleidende brief door een andere persoon dan de beslissingnemende attaché werd opgesteld op zich geen bewijs van het feit dat

ook de bestreden beslissing niet door de vermelde attaché zou zijn genomen. Hij verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché P.V.B. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing worden geïdentificeerd, namelijk attaché P.V.B. wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan worden afgeleid dat attaché P.V.B. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Uit de toelichting van verweerder blijkt dat eenmaal de beslissing die elektronisch werd aangemaakt, wordt gevalideerd, zij niet meer kan veranderd worden, waardoor de integriteit van de akte wordt bewerkstelligd. De vage beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsverplichting. *“Machtsafwending - machtsoverschrijding - gebrek in motivering”.*

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is na een negatieve beslissing van de RVV die de status van vluchteling en subsidiaire bescherming weigerde.
Dat voor het overige enkel verwezen wordt naar art. 7 van de wet.
Dat niet de minste afweging gemaakt wordt van de situatie van verzoeker.
Dat deze beslissing niet correct gemotiveerd is.”*

3.4 Verzoeker betwist op geen enkele wijze de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing, met name dat op 16 maart 2011 bij arrest nr. 57 948 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker ook geen verblijfsaanvraag om humanitaire of medische redenen lopende, minstens maakt verzoeker daarvan geen bewijs over. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het treffen van bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van de in de bestreden beslissing vermelde motieven buiten elke redelijke verhouding van evenredigheid staat tot de er aan ten gronde liggende feiten.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in essentie bestaat in het voortzetten van een privéleven ontwikkeld in illegaal verblijf, en het belang van de Belgische Staat dat er in bestaat de verblijfsreglementering te doen respecteren. Verzoeker laat na uiteen te zetten waaruit zijn *“situatie”* bestaat waarmee verweerder *“niet de minste afweging”* maakt in de beslissing. Verzoeker laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene rechtsbeginselen, met name de zorgvuldigheidsverplichting en motiveringsverplichting door de bestreden beslissing worden geschonden. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN